

El mirador

Todos a fichar

El control horario obligará a empresas y trabajadores a ajustar la jornada laboral a la duración legal

Se ha criticado que la normativa no tiene en cuenta las nuevas formas de trabajar del siglo XXI

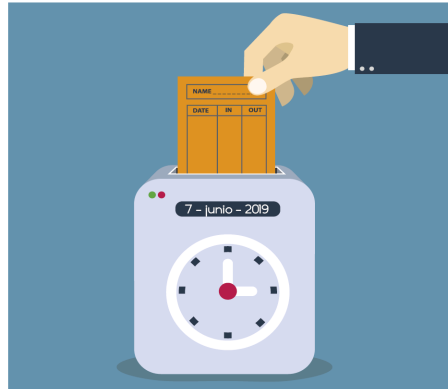
MONTSE MARTÍNEZ
Profesora de la URV
Gispert Abogados y Economista

Hace menos de un mes que entró en vigor la obligatoriedad del control laboral horario. Resumen brevemente para quien no esté al tanto: desde el 12 de mayo las empresas tienen que tener un registro físico de la jornada de cada uno de sus trabajadores, independientemente del lugar de trabajo de los mismos: hogar, visitas comerciales, oficinas, etc. La ley deja bastante libertad a las empresas para que decidan cómo implantar este control horario. Lo que sí exige es que el registro pueda ser fácilmente controlado *in situ* por la inspección de trabajo y que refleje fielmente la hora de inicio y finalización de la jornada de cada trabajador. Quienes no lo lleven pueden hacer frente a multas que, según los casos, pueden superar los 6.000 euros.

Es todo un cambio en la cultura organizativa de muchísimas empresas, sobre todo de las no industriales; y en muchos casos supondrá algún que otro shock. ¿Alguien se imagina cómo será la hoja de horas de un director

comercial de una multinacional? ¿O la de cualquier director general? Este cambio también podrá acabar con ciertos abusos y además mejorar el rendimiento; hay aún en nuestro país una cierta cultura presencialista, en la que se prima más el estar hasta muy tarde en la oficina en vez de primar la consecución de objetivos laborales. El control horario obligará a las empresas y a los trabajadores a ajustar la jornada laboral a la duración legal; seguramente a partir de ahora se trabajarán menos horas, pero éstas serán mucho más productivas y facilitarán la conciliación de la vida personal con la laboral, algo que los colectivos de mujeres trabajadoras reclaman desde hace mucho.

Sin embargo, la implantación de esta nueva norma no ha estado exenta de diversas críticas; por ejemplo se menciona que de golpe hemos pasado de una situación de mínima implantación del control horario a ser el país de Europa con un control más rígido. Diversas asociaciones empresariales han dicho que la nor-

ma no tiene en cuenta las nuevas formas de trabajar del siglo XXI, en las que no es lo mismo controlar el trabajo en una cadena de producción que registrar las horas de un comercial, un transportista o un periodista, por ejemplo.

Durante este periodo, los abogados laboristas no han dado literalmente abasto para atender las numerosas consultas de empresarios y trabajadores sobre el tema. El trajín ha recordado a los días en que se acababan los plazos para adaptarse a la ley de protección de datos: era como si se acabara el mundo, los especialistas no descansaban con la

cantidad de consultas que les llegaban y parecía que la vida empresarial iba a ser muy complicada desde entonces. Pero han pasado los meses y todos ya tenemos asumido la protección de datos como algo normal en nuestra relación con las empresas o consumidores. Me atrevo a vaticinar que algo similar pasará cuando el control de jornada sea algo rutinariamente establecido y colectivamente asumido; o sea, que aunque nos agrade o desagrada la medida, ésta ya forma parte de la realidad laboral de todos y lo mejor es adaptarnos mental y organizativamente a la nueva situación.

SOLO SE ABRIRÁN LOS MENSAJES DE CORREO ELECTRONICO QUE LLEGUEN EN FORMATO DE TEXTO

La foto del lector

Via Pública

Accelerar al màxim la substitució dels pilons de la Rambla Nova

Malgrat que el 'Diari' ja ha informat que l'Ajuntament de Tarragona ha iniciat els tràmits per substituir els actuals pilons separadors de la Rambla Nova, cada dia que passo pel tram final em pregunto com no es dona prioritat a aquest tema. La imatge que dona de la ciutat ara que ja s'ha iniciat la temporada turística no és gaire bona. **Josep Romeu** Tarragona

Escornalbau

Veig al *Diari* 1 de maig una pàgina en què s'explica Escornalbau i el recent estat en què ha quedat, fruit de recents restauracions i manteniments a càrrec de la Generalitat i la Diputació. Força bé. Però amb forta tristesa veig també que s'oblida del tot el grandíssim personatge que fou Eduard Toda i Güell, un dels reusencs més il·lustres. Fou diplomàtic i viatjà per capitals europees. Després per Egipte, on feu un descobriment important; per Extrem Orient: Macao, Hong Kong, Canton, Xangai, Corea, Japó. I al final Londres, on formà una enorme fortuna.

Comprà Escornalbau a un anglès que l'havia adquirit gràcies a la funesta llei de desamortització, ideada pel ministre Mendizábal perquè el Govern sortís de la ruïna. Conec tot això perquè la meua família era molt amiga de Don Eduard. Pudeu llegir el llibre d'Eufemà Fort i Cogul Eduard Toda tal com l'he conegut. I començà la primera restauració de l'antic

Monestir, que 'Toda transformà de part en castell anglès. Després passa a Poblet, on es gastà fins a la seva mort la part de la gran fortuna que li quedava. No n'hi ha prou amb contar la veritat; s'ha de dir tota la veritat.

Francesc Font de Rubinat
Reus

Tot el que és bo s'acaba

Aquest dimecres s'ha donat la darrera conferència a les Aules d'Extensió Universitària per a la Gent Gran, i encarem l'estiu amb la il·lusió de poder gaudir de la família i d'alguns viatges i, sobretot, mantenir la bona salut. La professora Maria Carme Domingo ens ha parlat de la vida i obra de Victòria dels Àngels, una vida carregada de sacrificis, desgràcies i emocions, com la gran majoria de mortals, amb la diferència que ella va néixer dotada d'una portentosa veu, que la va portar pel món, recollint èxits per on passava. Hem pogut gaudir d'uns vídeos que ens ha transportat en el temps. Moltes

gràcies a organitzadors i conferencians.

Maria Elisa Aragonés
Tarragona

L'arquebisbe del poble

Tots aquells que hem tingut la sort de conèixer de prop l'arquebisbe Jaume, i que no en som pas pocs, no podem deixar de significar la seva profunda estimació i bon tracte a tots aquells que se li han apropat, coneguts o no. No ha fet mai «la serp» ni ha mirat mai qui li ha demanat ajut. No ha mirat mai l'hora, ni s'ha preocupat del seu propi descans, fent-se present allà on se l'ha demanat com si aquella visita, que no era pas la que ençeta una atapeïda jornada, ni la més pròxima a l'anterior, fos la primera del dia. Un monsenyor que s'ha considerat més rector que no pas doctor, excel·lentíssim i reverendíssim, essent-ho. Un arquebisbe a qui se'l podria nomenar «l'arquebisbe del poble».

Estanislau Figuerola
Reus